

Ο βρώμικος πόλεμος εναντίον της Ουκρανίας Συλλαλητήρια made in Germany, America και E.E.

Γράφει ο Γιώργος Ιεροδιάκονος

Το σημερινό κύμα διαμαρτυριών στην Ουκρανία φέρει την ετικέτα «Made in Germany», «Made in E.E.» και «Made in America. Τα μεγάλα ειδησιογραφικά πρακτορία της Δύσης και όλα τα εντεταλμένα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης βάλθηκαν να πείσουν την κοινή γνώμη ότι οι διαδηλώσεις στο Κίεβο είναι αυθόρμητες εκδηλώσεις του Ουκρανικού λαού, που παλεύει, τάχα, για δημοκρατία και για κράτος δικαίου. Στην πραγματικότητα όμως, πρόκειται για μέρος μιας ενορχιστρωμένης διαμάχης για καθαρά γεωστρατηγικά θέματα. Ο στόχος είναι να «περιοριστεί η ρωσική επιρροή και να συρθεί η Ουκρανία προς την κυριαρχία της Γερμανίας, της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του NATO.

Πριν από εννέα χρόνια, η Πορτοκαλί Επανάσταση οργανώθηκε με τεράστια πολιτική και οικονομική στήριξη από την κυβέρνηση των ΗΠΑ και «γνωστές» αμερικανικές ΜΚΟ, όπως το Open Society Institute του δισεκατομμυριούχου George Soros. Εκείνες οι δυνάμεις κατάφεραν τότε να ακυρώσουν τα αποτελέσματα των προεδρικών εκλογών και να επιβάλουν την φιλοδυτική Τζούλια Τιμοσένκο ως επικεφαλής του κράτους. Μέχρι τις εκλογές του 2010, οπότε ο λαός έφερε ξανά στην εξουσία τον φιλορώσσο πολιτικό Βίκτορ Γιανούκοβιτς.

Τον Νοέμβριο του 2013 ο Γιανουκόβιτς απέρριψε την συμφωνία σύνδεσης της Ουκρανίας με την Ευρωπαϊκή Ένωση, υπέρ μιας νέας δανειακής συμφωνίας διάσωσης με τη Ρωσία και στενότερες σχέσεις μεταξύ των δύο χωρών. Μια απόφαση που οδήγησε στο ξέσπασμα μαζικών διαδηλώσεων με επίκεντρο την πλατεία Ανεξαρτησίας στο Κίεβο, γνωστές με τον όρο Euromaidan. Το κατά πόσο αυθόρμητες είναι αυτές οι διαδηλώσεις φαίνεται από τα επιφανή ονόματα και τους κομματικούς σχηματισμούς που τις οργανώνουν.

Το ένα κόμμα είναι το Batkivshchyna (Πατρίδα) της φυλακισμένης πλέον Τιμοσένκο, με ηγέτη τον Arseniy Yatsenyuk, το δεύτερο είναι το Udar (Γροθιά), με επικεφαλής τον μόνιμο κάτοικος Γερμανίας Vitali Klitschko, με στενές σχέσεις με την Χριστιανοδημοκρατική Ένωση της Μέρκελ και το Ίδρυμα Konrad Adenauer, το οποίο μάλιστα δημοσίως διαφημίζει στην ιστοσελίδα του τα σεμινάρια που οργανώνει για την πολιτική εκπαίδευση των μελών του Udar. Το δε τρίτο κόμμα είναι το φασιστικό Svoboda (Ελευθερία), του διαβόητου νεοναζί Oleh Tyahnybok, το οποίο μάλιστα χρησιμοποιεί ως έμβλημά του μια παραλλαγή της ναζιστικής σβάστικας. Αδερφό κόμμα τόσο του γαλλικού Εθνικού Μετώπου (FN) της Λεπέν, όσο και της Χρυσής Αυγής, αν και οι «δικοί μας» φασίστες είναι «γατούλες» μπροστά στους, ακραία φανατικούς, ιδεολογικούς εταίρους τους της Svoboda.

Αυτοί οι τρεις φιλογερμανοί ηγέτες, ο Yatsenyuk, ο Klitschko και ο Tyahnybok, εμφανίζονται συχνότατα σε κοινές συνεντεύξεις Τύπου. Ταυτόχρονα, κορυφαίοι Ευρωπαίοι και Αμερικάνοι πολιτικοί εκφράζουν με υποκρισία χιλίων Φαρισαίων την αλληλεγγύη τους προς τους διαδηλωτές και την οργή τους για τη βαρβαρότητα της ουκρανικής αστυνομίας, την ίδια στιγμή που στηρίζουν σιωπηρά την αστυνομική βιαιότητα και τον ανελέητο ξυλοδαρμό όσων αντιτάσσονται στις πολιτικές λιτότητας της E.E. στην Αθήνα, την Μαδρίτη και αλλού.

Μέχρι και ο Υφυπουργός των ΗΠΑ, Τζον Κέρι, έσπευσε να εγκαλέσει την κυβέρνηση της Ουκρανίας να «ακούσει τη φωνή του λαού», ενώ ο Γερμανός ομόλογός του, Guido Westerwelle και ο Πρέσβης της Γερμανίας έφτασαν στο σημείο να συμμετέχουν ενεργά στις αντικυβερνητικές διαδηλώσεις στις αρχές του Δεκέμβρη. Μια ιταμή πράξη που αποτελεί κατάφωρη παραβίαση του διεθνούς δικαίου και της διπλωματικής πρακτικής, από κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ακόμα και ο Γενικός Γραμματέας του ΝΑΤΟ Άντερς Φογκ Ράσμουσεν απαίτησε από την ουκρανική κυβέρνηση να εγγυηθεί το δικαίωμα στην ελευθερία της έκφρασης και του συνέρχεσθαι. Κι όλα αυτά, την ίδια στιγμή που η γερμανική κυβέρνηση κινεί μια νέα διαδικασία εναντίον του νεο-φασιστικού «Εθνικού Δημοκρατικού Κόμματος» της Γερμανίας, υπερασπίζεται το δικαίωμα των Ουκρανών φασιστών να διαδηλώνουν ένοπλοι και να βιοπραγούν.

Τι είναι αυτό που ώθησε τις ΗΠΑ, και την Ευρωπαϊκή Ένωση με πρωτοστατούσα την Γερμανία, να νεκρανάστησουν τους ιστορικούς δεσμούς του χιτλερισμού με τα Ουκρανικά SS και να υιοθετήσουν ανοιχτά πλέον μια κατάφωρη επέμβαση στα εσωτερικά ενός ανεξάρτητου κράτους, μέλους του ΟΗΕ;

Όλα ξεκίνησαν με την απόφαση της ουκρανικής κυβέρνησης να ακυρώσει την συμφωνία σύνδεσης της Ουκρανίας με την Ε.Ε. Μια συμφωνία που, αν τελικά υπογραφόταν, θα απέκοπτε την Ουκρανία από τον κύριο εμπορικό της εταίρο (την Ρωσία), με την οποία η βιομηχανία και οι οδοί μεταφοράς της χώρας είναι άρρηκτα συνδεδεμένες. Ταυτόχρονα δε, η κατάργηση των τελωνειακών δασμών για τα ευρωπαϊκά προϊόντα θα σήμαινε επίσης την πτώχευση για πολλές ουκρανικές βιομηχανίες.

Οι όροι της συμφωνίας, η οποία περιλαμβάνει την εισαγωγή των κανόνων της ΕΕ, θα απορρύθμιζε δραματικά της αγοράς εργασίας, αφού επιτάσσει την ιδιωτικοποίηση των κρατικών επιχειρήσεων με πρόσχημα την μείωση του δημόσιου χρέους, με σοβαρές κοινωνικές επιπτώσεις, παρόμοιες με τα προγράμματα λιτότητας της Ε.Ε. που επιβλήθηκαν στην Ελλάδα, τη Ρουμανία και στον ευρωπαϊκό νότο. Το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ) έχει ήδη αρνηθεί στην Ουκρανία μια πιστωτική συνδρομή, επειδή η κυβέρνηση αρνείται να αυξήσει την τιμή του φυσικού αερίου κατά 40%, μια κίνηση που αναπόφευκτα θα οδηγούσε στον θάνατο πολλών ανέργων και συνταξιούχων που θα αδυνατούσαν να πληρώσουν τους λογαριασμούς για την θέρμανση. Παράλληλα θα μετέτρεπε τη χώρα σε ένα τεράστιο «σκλαβοπάζαρο» για τις γερμανικές και ευρωπαϊκές εταιρείες, οι οποίες θα μπορούσαν να παράγουν σε χαμηλότερες τιμές από εκείνες των μισθών στην Κίνα. Την ίδια στιγμή, οι φυσικοί πόροι της χώρας, η μεγάλη και εύφορη ενδοχώρα της και η εγχώρια αγορά των 46 εκατομμυρίων κατοίκων, κάνουν την Ουκρανία μια λαχταριστή λιχουδιά για τις γερμανικές και ευρωπαϊκές επιχειρήσεις.

Η Γερμανία, η ΕΕ και οι ΗΠΑ επιδιώκουν όχι μόνο τον οικονομικό στραγγαλισμό της χώρας, αλλά ταυτόχρονα επιχειρούν να καρπωθούν και τα οφέλη των γεωπολιτικών μεταβολών εις βάρος της Ρωσικής επιρροής στην Ανατολική Ευρώπη. Η ενσωμάτωση της Ουκρανίας στην ΕΕ απομονώνει δραματικά τη Ρωσία και συνθλίβει την Ευρασιατική Ένωση που περιλαμβάνει τη Ρωσία και την Ουκρανία. Μη μας διαφεύγει και το γεγονός ότι ο ρωσικός στόλος της Μαύρης Θάλασσας βρίσκεται στην Κριμαία.

Πάνω σ' αυτό το υπόβαθρο οφείλουμε να διερευνήσουμε τα βασικά αίτια που η ΕΕ και η γερμανική κυβέρνηση πατρωνάρουν και χρησιμοποιήσουν τις διαδηλώσεις στο Κίεβο για να αποσταθεροποιήσουν την κυβέρνηση της Ουκρανίας. Στην ίδια γεωστρατηγική σκακιέρα παίζει και η αμερικανική κυβέρνηση, η οποία συστηματικά

επεκτείνει τη στρατιωτική της παρουσία στην Ασία για να περικυκλώσει την Κίνα και να υπονομεύσει την επιρροή της στην περιοχή.

Η επίθεση εναντίον της Ουκρανίας εγείρει σοβαρές ιστορικές ερωτήσεις. Σε δύο παγκόσμιους πολέμους, η Γερμανία επιχείρησε να θέσει την Ουκρανία υπό τον έλεγχό της, χρησιμοποιώντας ως όργανά της τους εντόπιους συνεργάτες της (τα ουκρανικά Waffen SS). Τους ίδιους συνεργάτες χρησιμοποιεί και σήμερα. Το σημερινό θράσος της γερμανικής κυβέρνησης εγκυμονεί τεράστιους κινδύνους. Οι αυξανόμενες διεθνείς εντάσεις μπορεί γρήγορα να μετατραπούν σε γενικευμένη, παγκόσμια ένοπλη σύγκρουση.

Υπ' αυτού του πρίσματος οφείλουμε να εξηγήσουμε και την υποχώρηση της ουκρανικής κυβέρνησης και κατ' επέκταση της ίδιας της Ρωσίας. Οι τελευταίες εξελίξεις με την κατ' αρχήν συμφωνία κυβέρνησης-αντιπολίτευσης για αμνηστία των πολιτικών κρατουμένων (συμπεριλαμβανομένης και της Τιμοσένκο) και σχηματισμό κυβέρνησης εθνικής ενότητας και προκήρυξη πρόωρων εκλογών, αντικατοπτρίζει την σύνεση της ρωσικής κυβέρνησης να αποφύγει τα χειρότερα, κερδίζοντας χρόνο.

Το άλλο σημείο που θα πρέπει να εξετάσουμε είναι το φαινόμενο της όντως μαζικής συμμετοχής του ουκρανικού λαού στα προφανέστατα μεθοδευμένα από την Δύση συλλαλητήρια. Η απάντηση βρίσκεται στις ιστορικές αιτιάσεις και στην φυλετική διαστρωμάτωση της χώρας. Διότι στην πραγματικότητα δεν υφίσταται καν ένας ενιαίος ουκρανικός λαός, αλλά δύο συμπαγείς και αντιμαχόμενοι φυλετικοί κλάδοι που από τα αρχαιότατα χρόνια προσπαθούν να συμβιώσουν μέσα στα γεωγραφικά όρια της κοινής τους πατρίδας. Το ανατολικό τμήμα της Ουκρανίας κατοικείται κυρίως από Ρώσους, οι οποίοι φυσικά επιζητούν μια στενότερη σχέση με την «μητέρα πατρίδα», και το δυτικό τμήμα από γερμανικά φύλα.

Ήδη από τα αρχαιότατα χρόνια αναπτύσσεται στην περιοχή μια ακμαιότατη αυτοκρατορία που εκτεινόταν από την Κριμαία μέχρι την Κασπία. Οι Άραβες την αποκαλούσαν Bahr-Khazar (Θάλασσα των Χαζάρων). Κατά τον 8^ο αιώνα (μεταξύ 786–809) παρατηρείται ένα ισχυρό ρεύμα εξιουδαϊσμού του χαζαρικού βασιλείου. Ο βασιλιάς Μπουλάν και 4.000 ευγενείς του υιοθέτησαν τον ιουδαϊσμό σαν επίσημη θρησκεία του κράτους τους. Μέχρι που το 1239 το χαζαρικό βασίλειο θα καταστραφεί με την εισβολή των μογγολικών οрдών του Μπαλού Χαν. Αργότερα, όταν η περιοχή καταλαμβάνεται από τους Ρώσους, οι Χαζάροι θα ακολουθήσουν την μοίρα των *«περιπλανώμενων Ιουδαίων»*, κατευθυνόμενοι κυρίως στην ανατολική Ευρώπη. Εκεί θα αναμειχθούν με τους Σλάβους και τους ελάχιστους Σεφαρντεϊμ Εβραίους και θα ανακύψει η λεγόμενη *«13^η φυλή του Ισραήλ»*. Οι Ασκεναζείμ!

Στην περιοχή θα παραμείνουν, στο μεν ανατολικό τμήμα της οι Ρώσοι έποικοι, στο δε δυτικό τα γηγενή εκείνα φύλα που δεν ακολούθησαν το ρεύμα του εξιουδαϊσμού, αλλά ασπάστηκαν μαζί με τους Ρώσους τον χριστιανισμό. Φυλετικά Χαζάροι, αν και ιστορικά καταγράφονται με την ονομασία Οστρογότθοι. Οι Οστρογότθοι (ανατολικοί Γότθοι) αναφέρονται ως τμήμα για γενικότερης φυλής: της Γοτθικής. Το δυτικό τμήμα της γοτθικής φυλής (οι Βησιγότθοι) κατευθύνθηκαν προς την Κεντρική Ευρώπη και αποτελούν ουσιαστικά τους προγόνους των σημερινών Γερμανών.

Έτσι εξηγείται και η ιδιοσυγκρασιακή συγγένεια που αισθάνεται τμήμα του ουκρανικού λαού (κυρίως των δυτικών περιοχών της χώρας) προς τους Γερμανούς, καθώς και το ενδιαφέρον των δεύτερων για την Ουκρανία, την οποία αντιλαμβάνονται ως φυλετική τους κοιτίδα. Έτσι εξηγείται επίσης και η στάση που τήρησαν μεγάλα πλήθη

του ουκρανικού λαού υπέρ της ναζιστικής λαίλαπας κατά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο. Έτσι εξηγείται και η μεγάλη επιρροή που ασκεί το νεοναζιστικό κόμμα του Tyahnybok στον ουκρανικό λαό (κυρίως στο δυτικό τμήμα της χώρας), αλλά και τα έτερα φιλοευρωπαϊκά κόμματα της Ουκρανίας.

Ουσιαστικά στην Ουκρανία υπάρχουν δύο ξεχωριστοί λαοί. Από τη μια μεριά οι Ρώσοι, που επιζητούν μια στενότερη σχέση με την «μητέρα πατρίδα» και από την άλλη οι Χαζάροι-Γερμανοί που επιθυμούν την απαγκίστρωσή τους από την ρωσική μέγγενη και την πρόσδεσή τους στο Ευρωπαϊκό άρμα. Το χειρότερο είναι πως οι δεύτεροι διακατέχονται και από έντονα ρατσιστικά ένστικτα εναντίων των «υποδεέστερων» φυλετικά Σλάβων, αντιλαμβανόμενοι την ράτσα τους ως τμήμα της περιούσιας Άριας φυλής.

Σ' αυτά ακριβώς τα ρατσιστικά ένστικτα επενδύουν οι μηχανορράφοι της Δύσης για να παίξουν τα γεωπολιτικά τους παιχνίδια στην ευρύτερη περιοχή. Βεβαίως τα κριτήρια συμμετοχής των διαδηλωτών δεν περιορίζονται μόνο στην ακραία ρατσιστική φόρτιση που τους διακατέχει, αλλά επεκτείνονται και στα ιδιοτελή προσωπικά οφέλη που προσκομίζουν. Μερικές εκατοντάδες ευρώ το κεφάλι, ψίχουλα για τους μεγαλοκαρχαρίες χρηματοδότες, για τους εξαθλιωμένους «διαδηλωτές» αποτελούν ένα σοβαρό ποσό για την κάλυψη των ιδιοτελών αναγκών τους.

Κανένας δεν γνωρίζει που θα γείρει τελικά η πλάστιγγα στην Ουκρανία. Το παιχνίδι είναι ιδιαζόντως βρώμικο και τα συμφέροντα μεγάλα. Αυτό που είναι βέβαιο είναι το αβέβαιον της προοπτικής συνύπαρξης δύο τόσο εχθρικά διακείμενων λαών μέσα στα στενά όρια μιας κοινής πατρίδας.

